

[Nørskov.]

kraftigt opfordrede til straks efter, at Krisen var blevet mærkbar i vort Land. Vi sagde, at Krisen efter alle Solemærker at dømme vilde blive baade haard og langvarig, og at det derfor var nødvendigt for os hurtigst muligt at indrette os derefter. Men man vilde ikke fra Regeringspartierne Side indrømme, at der var Krise. Jeg kan i saa Henseende anføre en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Larsen (Bjerre), der under Jordlovsforhandlingen i Efteraaret 1930 — det staaer i Folketingstidenden Sp. 1920 — udtalte, at han ikke vilde indrømme, at der var Landbrugskrise.

Jeg vil i denne Forbindelse gerne sige, at vi fra vor Side aldrig har gjort den Anskuelse gældende, at Lovgivningsmagten alene kan bringe Erhvervslivet over en Krise, nej, her maa flere Faktorer hjælpe til, og selvfølgelig maa Erhvervslivet selv give sit Bidrag. Men naturligvis kan Lovgivningsmagten hjælpe Erhvervslivet i en saadan Situation ved at lette dets Byrder, nedsætte Skatter og Afgifter. Og da Regeringen ikke vilde tage Initiativet hertil, fremsatte vi vore 22 Lovforslag, som tog Sigte paa en nødvendig Tilpasning. Desværre er kun eet af disse Forslag vedtaget, de andre er begravet i Udvalgene.

Havde man fulgt den af os anviste Vej, da havde meget set anderledes ud i Dag. Uden at komme ind paa en nærmere Omtale af disse Forslag vil jeg kun pege paa, at ved Gennemførelsen af vort Forslag om Ændringer i Motorafgiftsloven og Luksusvejsbyggeriets Standsning vilde Kommunerne have faaet en 80—90 pCt. af deres Vejudgifter dækket, hvilket vilde have været en god Hjælp for dem, og mange kommunale Raad har beklaget, at dette ikke er sket. Vort Forslag om, at Ejendomsskatterne skulde nedsættes til samme Niveau som før Krigen, vilde betyde en virkelig Lettelse for Landbrugserhvervet, idet Ejendomsskatterne fra før Krigen til nu er steget med over 40 Mill. Kr., eller med andre Ord med Renterne af ca. 1 Milliard. Det vilde kun være retfærdigt, at dette mægtige Skattebeløb fjernedes, naar Landbrugets økonomiske Bæreevne er saa ringe, og det har jo ikke været Meningen fra vor Side, at disse Skatter skulde væltes over paa de mindre Landbrugere. Nej ingenlunde, i vore Forslag var der taget Hensyn hertil, saaledes at Kommunerne vilde faa nødvendig Dækning for de Beløb, de her maatte give Afkald paa. Men desværre, indtil nu har der ikke været nogen Udsigt til, at dette Retfærdighedskrav kan blive imødekommet, og den højterede

Statsminister gav i sin Tale for nylig intet som helst Løfte. Det er saare beklageligt, at man ikke vil imødekomme et saadant Retfærdighedskrav.

Man har i det hele taget ment at have Raad til at haane „Tilpasningen“ og kritiseret dette Ord. Men jeg vil gerne sige, at det er en Kritik af en af Livets uskrevne Love, som man nok en Tid kan hemme, men aldrig i det lange Løb kan krænke eller holde nede, og den, der — man maa vist sige af Uforstand — fører saadan Tale, kritiserer et saadant Ord, burde i denne Tid gaa en Rundtur i danske Landbohjem, Huse og Gaarde, og tillige se ind til Landarbejdere og Haandværkere og erkyndige sig om, hvordan man der indskrænker sig gennem Nøjsomhed og Afsavn, da vil han forstaa Tilpasningens Nødvendighed i den offentlige Økonomi.

Foruden Tilpasningen maa man ogsaa spejle videre ud efter Hjælp i Arbejdet for at genskabe Rentabiliteten i vort Landbrug. Man maa haabe, og har ogsaa Grund til det efter de faldne Udtalelser, at den nu vedtagne Valutalov — som jeg mener rettere bør kaldes Importreguleringslov — i det Aar, den skal gælde, maa blive administreret saaledes, at den i alt Fald ikke hindrer en Bedring af Landbrugets Kaar, der, som det allerede er vist, er daarlige nok i Forvejen. Under Lovens Behandling i Gaar udtalte Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Krag, at det var hans Opfattelse, at denne Lov vilde bidrage sit til at mindske Byrderne ved den hidtidige Ordning for alle erhvervsdrivende i Land og By. Jeg vil oprigtigt haabe og ønske, at det ærede Medlem Hr. Krag's Ord her maa gaa i Opfyldelse.

Men der maa ogsaa tænkes paa Pengepolitikken, paa Rentenedsættelsen. At en saadan er nødvendig, er hævet over enhver Tvivl og er da ogsaa gentagne Gange paa-peget af os. Men den under den nuværende Regering førte Valutapolitik og Rentepolitik har direkte modvirket den Rentenedsættelse, som i dette Øjeblik er af den allerstørste Betydning for det arbejdende Landbrug. Derfor maa man alvorligt spørge: Hvad agter Regeringen at gøre i den for vort Erhvervsliv saa vanskelige Stilling? Vore Veje er afvist, og under Valgkampen havde Regeringspartierne egentlig kun een Ting at henvise til: nye Skatter. Men hvor længe kan man vedblive med at udskrive nye Skatter i vort Land? Sidste Aar er der udskrevet i Ekstraskatter 80 Mill. Kr., og jeg tror, det vil være saaledes, at talrige Erhvervsgrupper næste Aar ingen Skatte-